

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.789 van 18 december 2012
in de zaak A. 207.232/IX-7887**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
 kantoor houdend te 2600 Berchem
 Fruithoflaan 124 bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD MECHELEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ludo Kools
 kantoor houdend te 2800 Mechelen
 Van Benedenlaan 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 4 december 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 27 november 2012 waarbij de voorlopige schorsing van XXXX, zonder inhouding van wedde, met vier maanden wordt verlengd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 december 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen Clonen, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Ludo Kools, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is commissaris van politie (CP) bij de lokale politie te Mechelen.

3.2. Na de aanstelling van de nieuwe korpschef in 2009 zijn er problemen gerezen met betrekking tot de invulling van de functie van de verzoeker. Bij arrest nr. 212.381 van 4 april 2011 schorste de Raad van State de herplaatsing van de verzoeker in de functie van APO-officier (Ambtshalve Politieel Onderzoek). Die herplaatsing is vervolgens ingetrokken en vervangen door een gelijkaardige maatregel waarvan de tenuitvoerlegging evenwel geschorst is bij arrest nr. 217.911 van 13 februari 2012 van de Raad van State.

3.3. Volgens de verzoeker stelde hij eind 2010 vast dat de korpschef zich mogelijk schuldig had gemaakt aan een schending van het beroepsgeheim. Hij betoogt dat hij daarvan kennis heeft gekregen “in zijn hoedanigheid van APO-OGP [...] o.m. op basis van de voor hem uit hoofde van zijn functie toegankelijke informatie in het ISLP-systeem van de politiezone”. Op 17 januari 2011 deed hij van de desbetreffende feiten aangifte bij het Vast Comité van Toezicht op de politiediensten. Op 16 mei 2011 deelde het voornoemde Comité hem mee dat de feiten van gerechtelijke aard zijn en dat ze ter kennis werden gebracht van de procureur des Konings te Mechelen.

Ondertussen werden de feiten ook in de pers ter sprake gebracht. Volgens de verzoeker gebeurde dit niet op grond van inlichtingen die door hem waren verstrekt, maar heeft de korpschef hem steeds daarvan verdacht. Op 13 mei 2011 deelde de journalist die de zaak in de pers had gebracht, aan de verzoeker mee dat de korpschef de verzoeker ervan verdacht dat hij achter het lek in de pers zat en hem daarvoor wilde aanpakken. Hij voegde eraan toe dat hij weliswaar wist dat de verzoeker geen informatie had gelekt, maar dat hij zijn echte bronnen niet kon prijsgeven.

3.4. Op 22 juni 2011 schrijft de procureur des Konings te Mechelen aan de burgemeester van de stad Mechelen dat haar lastens de verzoeker “feiten ter kennis kwamen, waaruit strafbare feiten in de uitoefening van zijn functie en zijn gerechtelijke opdrachten blijken”. Zij verwijst naar artikel 550bis, §§ 2 en 7, van het Strafwetboek en omschrijft de feiten als volgt:

“Commissaris XXXX maakt als APO-officier gebruik om binnen het ISLP-netwerk documenten waar hij uit hoofde van zijn functie geen toegang toe heeft, te consulteren en er tevens gebruik van te maken om de korpsleiding van de politiezone te schaden”.

De brief vervolgt:

“In het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten, is het aangewezen dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd, zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's

en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft. Bovendien is naar aanleiding van de vermelde feiten het vertrouwen door de korpsleiding in hem als officier zwaar geschokt.

Daarom lijkt het mij opportuun dat door U overeenkomstig art. 59 van de voormelde wet tegenover hem bij ordemaatregel een beslissing van voorlopige schorsing wordt genomen.

Mag ik U tevens verzoeken mij overeenkomstig art. 60, tweede lid van de voormelde wet, in te lichten over de eventueel door U genomen beslissing van voorlopige schorsing bij ordemaatregel”.

3.5. Ingevolge deze informatie formuleert de burgemeester op 24 juni 2011 een voorstel om de verzoeker gedurende vier maanden voorlopig te schorsen met inhouding van 25 % van zijn wedde.

3.6. Nadat hij de verzoeker heeft gehoord, beslist de burgemeester op 7 juli 2011 om de verzoeker voorlopig te schorsen, zonder inhouding van wedde, voor de duur van vier maanden met ingang van 30 juli 2011, dit is de datum van terugkeer van de verzoeker uit vakantieverlof. Deze beslissing is gesteund op de vaststelling dat tegen de verzoeker een opsporingsonderzoek aan de gang is en op het standpunt van de burgemeester dat de verdere aanwezigheid van de verzoeker bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst.

De verzoeker stelt tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State. De vordering tot schorsing is verworpen bij arrest nr. 216.171 van 7 november 2011 wegens gebrek aan een aangetoond moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.7. Op 10 november 2011 deelt de burgemeester aan de verzoeker een inleidend tuchtverslag mee waarin hij zijn voornemen kenbaar maakt om de verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal op te leggen. In dit verslag worden aan de verzoeker verschillende feiten ten laste gelegd die aan de burgemeester ter kennis zijn gebracht met een brief van de korpschef van 17 mei 2011. Het gaat om feiten die betrekking hebben op “de inlevering van het dienstvoertuig Peugeot 407 met nummerplaat VNE163”, “de inlevering van korpsmaterieel van de lokale politie Mechelen”, “de kandidaatstelling voor een

vacante betrekking bij Europol” en “het consulteren en overmaken van vertrouwelijke documenten die betrekking hebben op personeelsleden van de lokale politie Mechelen in het kader van een lopende Raad van State-procedure”.

In de voormelde brief werden naast de feiten die in het tuchtverslag zijn opgenomen, nog feiten vermeld en beschreven als “feiten die betrekking hebben op het consulteren uit ISLP van vertrouwelijke documenten afkomstig van de dienst intern toezicht van de politie van Mechelen door CP XXXX”. Deze feiten betreffen het publiek maken door de verzoeker van gegevens met betrekking tot bepaalde handelingen van de korpschef. In die brief werd voorts gesteld dat deze feiten mogelijk een schending uitmaken van het briefgeheim en van de privacy en dat ze daarom ook ter kennis werden gebracht van het parket te Mechelen. De korpschef besloot zijn brief met de vraag om te onderzoeken of het niet aangewezen is voor “deze feiten” – waarmee op het eerste gezicht al de in de brief ten laste van de verzoeker opgesomde feiten worden bedoeld – een tuchtprocedure ten laste van de verzoeker op te starten, aangezien ze zijn vertrouwen in de verzoeker op een zeer zwaarwichtige wijze beschamen. Tevens suggereerde de korpschef dat, vermits verschillende van de vermelde feiten mogelijk ook strafbare feiten uitmaken en daarom ook ter kennis werden gebracht van het parket, de burgemeester overleg zou plegen met de procureur des Konings te Mechelen.

3.8. Op 22 november 2011 beslist de burgemeester, nadat hij de verzoeker heeft gehoord, om verzoekers voorlopige schorsing, zonder inhouding van wedde, met vier maanden te verlengen. Deze beslissing is gesteund op het feit dat het opsporingsonderzoek dat ten laste van de verzoeker werd ingesteld, nog lopende is en dat om dezelfde reden als aangehaald in de beslissing van 7 juli 2011 verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie nog steeds als onverenigbaar met het belang van de dienst moet worden beschouwd.

De tenuitvoerlegging van deze beslissing wordt door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 218.772 van 29 maart 2012. De middelonderdelen

waarin de verzoeker de deugdelijke materiële grondslag van deze beslissing betwist, worden ernstig bevonden. De Raad overweegt onder meer dat de loutere verwijzing in de beslissing tot verlenging van verzoekers voorlopige schorsing naar een onveranderde situatie, zonder aan te tonen dat alle mogelijke inspanningen werden geleverd om zowel op het niveau van het bestuur als op het niveau van het strafonderzoek klaarheid te brengen in de feiten die aan de grondslag liggen van de verlenging en zonder te onderzoeken of het dienstbelang nog altijd vereist dat de verzoeker buiten de dienst wordt gehouden, betekent dat de nieuwe verwijderingsmaatregel geen deugdelijke grondslag heeft.

3.9. Op 23 december 2011 stelt de burgemeester voor om de verzoeker de zware tuchtstraf van de terugzetting in weddeschaal op te leggen.

De verzoeker stelt hiertegen een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

3.10. Op 26 maart 2012 beslist de burgemeester, na de verzoeker te hebben gehoord, om verzoekers voorlopige schorsing, zonder inhouding van wedde, nogmaals met vier maanden te verlengen. Deze beslissing is gesteund op het feit dat het opsporingsonderzoek dat ten laste van de verzoeker werd ingesteld, nog lopende is en dat om dezelfde reden als aangehaald in de beslissingen van 7 juli 2011 en 22 november 2011 verzoekers aanwezigheid bij de lokale politie nog steeds als onverenigbaar met het belang van de dienst moet worden beschouwd.

Bij arrest nr. 220.696 van 24 september 2012 verwerpt de Raad van State verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing omdat ze op het ogenblik van de sluiting van de debatten reeds volledige uitwerking heeft gekregen en de verzoeker niet aantoont dat hij nog een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt waaraan de schorsing van deze beslissing alsnog zou kunnen verhelpen, zodat hij geen belang meer heeft bij zijn vordering.

3.11. In een brief van 17 april 2012 schrijft de burgemeester aan de procureur des Konings het volgende:

“Bij brief van 22 juni 2011 deelde u mij mee dat er tegenover de heer XXXX, commissaris van politie van Mechelen, een opsporingsonderzoek aan de gang was. U schreef daarbij: ‘[...]’.

Naar aanleiding van uw schrijven heb ik XXXX bij beslissing van 7 juli 2011 voorlopig geschorst voor een termijn van 4 maanden zonder inhouding van wedde. XXXX vroeg aan de Raad van State om deze beslissing te schorsen. De Raad van State wees dit verzoek bij arrest van 7 november 2011 af.

Op 22 november 2011 nam ik de beslissing om mijn eerdere beslissing van 7 juli 2011 te verlengen en dit opnieuw voor een periode van 4 maanden. Ook hier heeft XXXX aan de Raad van State gevraagd om deze beslissing te schorsen. De Raad van State is op dit verzoek ingegaan. De Raad van State velde in dit verband arrest op 29 maart 2012.

Vooraleer dit arrest werd gevelde, en nl. op 26 maart 2012, had ik de beslissing genomen om XXXX opnieuw voorlopig te schorsen, d.w.z. mijn beslissingen van 7 juli 2011 en 22 november 2011 opnieuw te verlengen voor een periode van 4 maanden.

Aangezien de Raad van State mijn beslissing van 22 november 2011 heeft geschorst ben ik de mening toegedaan dat ik mijn beslissing van 26 maart 2012 niet kan handhaven en deze beslissing moet intrekken. Het heeft inderdaad geen zin om een beslissing te handhaven die zeker teniet zal worden gedaan door een hogere rechtsinstantie.

XXXX wenst opnieuw aan het werk te gaan.

Dit schept haast onoverkomelijke problemen.

Eenzijds kan, na de uitspraak van de Raad van State van 29 maart 2012, aan XXXX de toegang tot de lokalen van de politie niet langer worden ontzegd. Volgens de Raad van State is het immers onvoldoende dat er lastens een politieambtenaar een opsporingsonderzoek aan de gang is om hem, zelfs wanneer dit onderzoek een commissaris betreft, de toegang tot de werkvloer te ontzeggen.

Anderzijds stelt de aanwezigheid van XXXX op de werkvloer een dubbel probleem:

- (1) De functie die hij vroeger bekleedde bestaat niet meer. Een terugkeer naar deze vroegere functie is dus uitgesloten. XXXX heeft de nieuwe functie, die aan hem was toegewezen, niet aanvaard en de Raad van State heeft hem (in een andere procedure) hierin gelijk gegeven. Concreet stelt zich dus de vraag wat XXXX kan doen.
- (2) Ik vrees dat de verdere aanwezigheid van XXXX in de lokalen van de politie enkel van aard kan zijn om de verstandhouding binnen het korps te verstoren, en de samenhang, die er tussen de verschillende diensten en de medewerkers ervan moet bestaan, in het gedrang te brengen. De zaak van XXXX heeft voor beroering binnen het korps gezorgd. XXXX is hieraan niet vreemd. Hij heeft via de media bij herhaling de werking van het korps, en in het bijzonder van de korpsleiding, in een kwalijk daglicht gesteld. Bovendien heeft hij zijn ongenoegen over de gang van zaken tegenover

hem gelucht, via talrijke emailberichten, aan verschillende politieambtenaren. Indien hij zich dus opnieuw in de lokalen aandient kan dit enkel tot spanning leiden. Bovendien moet worden gevreesd voor een polarisatie binnen het korps. Dit kan enkel van aard zijn om de goede werking te bezwaren en te hypothekeren.

Derhalve ben ik zo vrij om u dit schrijven te richten met het verzoek om het onderzoek dat lastens XXXX loopt, indien mogelijk, met spoed te willen voortzetten, zodat er duidelijkheid wordt geschapen over het al dan niet strafrechtelijk handelen van XXXX.

Ik richt mij tevens tot u met de vraag of u mij een andere grond dan deze, vermeld in uw brief van 22 juni 2011 (nl. het opsporingsonderzoek dat aan de gang is) kan aanreiken om tegenover XXXX opnieuw een interne maatregel te treffen met het oog op de goede werking van de dienst.

Ik voeg hieraan nog toe dat ik aan XXXX heb meegedeeld dat ik in een ander dossier (andere feiten waarvan de korpschef mij heeft ingelicht) overweeg om een zware tuchtstraf op te leggen, nl. de terugzetting in wedde, maar XXXX heeft aan de Tuchtraad gevraagd om dit voorstel te heroverwegen”.

3.12. Met een brief van dezelfde datum antwoordt de procureur des Konings als volgt:

“[...]

Ik deel uw bezorgdheid omtrent de aanwezigheid van commissaris XXXX op de werkvloer, reden waarom ik u op 22 juni 2011 een schrijven richtte met het oog op het nemen van een ordemaatregel.

Anderzijds deel ik uw mening dat u gelet op het inmiddels tussengekomen arrest van de Raad van State van 29 maart 2012, uw beslissing van 26 maart 2012 niet kan handhaven.

Uit de inmiddels in het opsporingsonderzoek uitgevoerde onderzoeksdaden is gebleken dat verder onderzoek zich nog opdringt en dat mogelijkerwijze zelf[s] een andere richting aan het dossier zal dienen te worden gegeven.

Momenteel kan mijn ambt dan ook geen andere grond dan deze, vermeld in mijn brief van 22 juni 2011, namelijk dat het opsporingsonderzoek aan de gang is, aanreiken.

Volledigheidshalve en om alle misverstanden te vermijden wens ik u er op te wijzen dat aan mijn brief van 22 juni 2011 een bijlage gevoegd was, namelijk een (weliswaar beknopte) uiteenzetting van de feiten.

Mijn brief beperkte zich bijgevolg niet tot de loutere mededeling dat een opsporingsonderzoek aan de gang is, zoals eerder aangehaald.

Gelet op de huidige stand van het onderzoek is het vooralsnog niet mogelijk om meer inhoudelijke details over het dossier vrij te geven, onder meer om het verder verloop van het onderzoek niet in het gedrang te brengen.

Ik zal evenwel niet nalaten u bij belangrijke evoluties in het dossier, onder meer wat eventuele nieuwe gronden betreft, op de hoogte te stellen.

Het staat u uiteraard vrij om – zoals u het in fine van uw brief aanhaalt – eventuele andere tuchtfeiten te weerhouden en maatregelen te nemen. [...]”.

3.13. Met een brief van 9 mei 2012 stelt de korpschef van de lokale politiezone Mechelen de procureur des Konings in kennis van mogelijke strafrechtelijke feiten in hoofde van de verzoeker, met name het laten heractiveren van een dienst-simkaart en het blijven gebruiken ervan, ondanks een uitdrukkelijke vraag tot inlevering van de betrokken dienst-GSM. De korpschef stelt dat hij ook de burgemeester van de stad Mechelen van deze feiten op de hoogte heeft gebracht.

3.14. Na de partijen te hebben gehoord in het kader van de ingeleide tuchtprocedure, stelt de tuchtraad in zijn advies van 15 mei 2012 dat de tuchtoverheid op grond van het onweerlegbare, wettelijke vermoeden, neergeschreven in artikel 38*sexies*, vierde lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet), geacht wordt af te zien van de tuchtvordering voor de feiten die de verzoeker in het inleidend verslag ten laste worden gelegd. Volgens de tuchtraad toont de tuchtoverheid niet aan dat zij binnen de daartoe voorgeschreven vervaltermijn haar voorstel van zware tuchtstraf aan de verzoeker heeft meegedeeld.

3.15. Met een brief van 15 mei 2012 vraagt de burgemeester van de stad Mechelen nadere inlichtingen aan de procureur des Konings omtrent de stand van het opsporingsonderzoek en de gevolgen hiervan voor de verdere aanwezigheid van de verzoeker bij de lokale politie. Met name stelt de burgemeester de volgende vragen:

“1. Wat is de stand van zaken met betrekking tot het opsporingsonderzoek waarvan melding werd gemaakt in uw schrijven van 22 juni 2011? In welke mate is dit onderzoek reeds gevorderd? Kunt u reeds inzage of toestemming tot gebruik van stukken uit het strafdossier verlenen?

2. Handhaaft U, met betrekking tot het opsporingsonderzoek waarvan melding werd gemaakt in uw schrijven van 22 juni 2011 en gelet op de huidige

stand van dit onderzoek, uw standpunt zoals omschreven in de brief van 22 juni 2011, met name dat het in het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten nog steeds aangewezen is dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft en blijft het daarom aangewezen dat CP XXXX overeenkomstig art. 59 van de wet van 13 mei 1999 voorlopig geschorst blijft?

3. Zijn er, hierbij verwijzend naar hogervermelde schrijvens van 17 mei 2011 en 9 mei 2012, buiten het opsporingsonderzoek waarvan melding werd gemaakt in uw schrijven van 22 juni 2011, nog opsporingsonderzoeken lopende lastens CP XXXX? In welke mate zijn deze eventuele onderzoeken reeds gevorderd? Kunt u reeds inzage of toestemming tot gebruik van stukken uit deze eventuele strafdossiers verlenen? Is het op basis van deze eventuele opsporingsonderzoeken, in het belang van het eventuele verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten, aangewezen dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft en blijft het daarom aangewezen dat CP XXXX overeenkomstig art. 59 van de wet van 13 mei 1999 voorlopig geschorst blijft ?”.

3.16. Op 21 mei 2012 schrijft de procureur des Konings te Mechelen het volgende aan de burgemeester:

“Overeenkomstig artikel 26 en 59 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten dien ik U ter kennis te brengen dat mijn ambt lastens XXXX, commissaris van de lokale politie zone Mechelen, feiten ter kennis kwamen waaruit aanwijzingen van strafbare feiten blijken.

Betrokkene wordt verdacht van inbreuken op de artikelen 491 en/of 496 van het Strafwetboek. Commissaris XXXX wordt ervan verdacht het korpsmateriaal, meer bepaald zijn dienst-GSM, tijdens de duur van de voorlopige schorsing niet te hebben ingeleverd. Voornoemde zou ook de inmiddels geblokkeerde dienst-simkaart hebben laten heractiveren en blijven gebruik maken van de dienst-simkaart voor het toegekende nummer”.

3.17. Met een brief van 25 mei 2012 antwoordt de procureur des Konings als volgt op de voormelde brief van de burgemeester van 15 mei 2012:

“In antwoord op uw schrijven van 15 mei 2012 betreffende in rand vermeld dossier bezorg ik u hierbij de antwoorden op de door u gestelde vragen:

1. stand van zaken met betrekking tot het opsporingsonderzoek waarvan melding gemaakt in mijn schrijven van 22 juni 2011 (notitienummer parket ME.20.L1.12173/11 van 27 mei 2011 gelinkt aan T86-11):
‘In dit dossier werden inmiddels meerdere onderzoeksdaeden uitgevoerd. De voorlopige resultaten van het onderzoek noopten evenwel tot het uitschrijven van een nieuwe opdracht aan het Comité P op 12 april 2012, omdat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een systematiek is in het optreden van XXXX in het zich onrechtmatig toegang verschaffen tot vertrouwelijke informatie, waartoe hij uit hoofde van zijn functie – minstens vanaf zijn functiewijziging – geen toegang had en dit met de bedoeling om de korpsleiding van de politiezone te schaden en/of het politiekorps te destabiliseren. In de huidige stand van het dossier kan mijn ambt geen toestemming geven tot inzage en kopiename’.
2. ik handhaaf bijgevolg mijn standpunt met betrekking tot huidig opsporingsonderzoek, waarvan eerder melding werd gemaakt in mijn schrijven van 22 juni 2011 en gelet op de huidige stand van het onderzoek zoals onder 1 omschreven, met name dat het in het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten nog steeds aangewezen is dat aan betrokkene tijdelijk de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd, zodat hij niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft. Tevens ben ik van oordeel dat, gelet op de aard en de context van de feiten waarvan hij verdacht wordt, zijn aanwezigheid de goede werking van het korps zou kunnen hypothekeren, gelet op het manifeste geschokte vertrouwen opzichtens de bestuurlijke overheid, de korpsleiding en de gerechtelijke overheid. Van een commissaris mag immers integriteit, waaronder loyaliteit en betrouwbaarheid, verwacht worden. Het blijft daarom aangewezen dat CP XXXX overeenkomstig artikel 59 van de wet van 13 mei 1999 voorlopig geschorst blijft;
3. er zijn buiten hoger vermeld onderzoek nog opsporingsonderzoeken hangende lastens CP XXXX:
 - notitienummer ME.20.97.13/11 (gelinkt aan T20-11): betreft een klacht van de korpschef van de politiezone Mechelen tegen XXXX wegens misbruik van vertrouwen (niet inleveren van dienstvoertuig), valsheid in geschriften (vermelden van een foutieve functie in het kader van een sollicitatie) en schending van het briefgeheim en van de privacy (overmaken van herplaatsingsbesluiten van personeelsleden in het kader van een lopende procedure voor de Raad van State). Gelet op de hangende (niet strafrechtelijke) procedures is deze strafklacht nog hangende.
 - notitienummer ME.20.99.127/12 (gelinkt aan T61-12): betreft een recente klacht door de korpschef van Mechelen tegen XXXX wegens misbruik van vertrouwen en oplichting (weigeren van de teruggave van zijn dienst-GSM en heractiveren sim-kaart ondanks blokkering). Op 21 mei 2012 heb ik via de heer Procureur-generaal van Antwerpen aan u in uw hoedanigheid van hogere tuchtoverheid een kennisgeving laten geworden. Het opsporingsonderzoek is nog hangende.

Wat deze twee laatste onderzoeken betreft verleent mijn ambt toelating tot inzage en afschrift van het strafdossier, evenwel beperkt tot de inlichtingen vervat in de aanvankelijke klacht van de korpschef in zijn brief van 20 januari 2011 aan mijn ambt gericht (notitienummer ME.20.97.13/11) en in zijn schrijven van 7 mei 2012 eveneens aan mijn ambt gericht (notitienummer ME.20.99.127/12).

Het is duidelijk dat het geheel van klachten waarvan sprake in huidig schrijven niet van aard is om het reeds geschonden vertrouwen te herstellen.

Om de goede werking van het korps niet in het gedrang te brengen en de rust te doen wederkeren is het aangewezen dat CP XXXX voorlopig geschorst blijft overeenkomstig art. 59 van de wet van 13 mei 1999”.

3.18. Op 24 juli 2012 beslist de burgemeester opnieuw om de verzoeker voorlopig te schorsen, zonder inhouding van wedde, gedurende vier maanden met ingang van 30 juli 2012. Deze beslissing is gesteund op het feit dat er tegen de verzoeker nog een opsporingsonderzoek aan de gang is, dat hij van zeer ernstige misdrijven wordt verdacht en dat indien deze worden bewezen, ze van aard zijn het vertrouwen in het verder functioneren van de verzoeker, zoniet uit te sluiten, dan toch minstens ernstig te hypothekeren. Gelet op de hoge functie die door de verzoeker wordt bekleed, is het volgens de burgemeester niet denkbeeldig dat de verzoeker collega's en ondergeschikten zou beïnvloeden om op die wijze ook het opsporingsonderzoek te beïnvloeden. De burgemeester besluit daaruit dat de verdere aanwezigheid van de verzoeker de goede werking van de dienst kan schaden, zodat aan de voorwaarden van artikel 59 van de tuchtwet is voldaan voor het opleggen van een voorlopige schorsing.

De verzoeker vecht ook deze beslissing aan met een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing bij de Raad van State (zaak A. 206.375/IX-7805). Deze zaak is nog hangende.

3.19. Op 18 september 2012 beslist de burgemeester om, zoals geadviseerd door de tuchtraad op 15 mei 2012, de tuchtprocedure tegen de verzoeker zonder gevolg te klasseren.

3.20. Met een brief van 30 oktober 2012 informeert de raadsman van de verwerende partij bij de procureur des Konings te Mechelen naar de stand van de opsporingsonderzoeken en stelt hij de vraag of het reeds mogelijk is toelating te verkrijgen tot inzage en afschrift van bepaalde stukken van het dossier.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt op het eerste gezicht niet dat deze brief werd beantwoord.

3.21. Met een brief van 5 november 2012 deelt de burgemeester aan de verzoeker een inleidend tuchtverslag mee, waarin hij zijn voornemen bekendmaakt om de verzoeker te straffen met de zware tuchtstraf van schorsing voor een duur van drie maanden op grond van “feiten die betrekking hebben op het laten heractiveren van een dienst-SIM-kaart” en “feiten die betrekking hebben op de inlevering van korpsmaterieel van de lokale politie Mechelen”. Deze brief vermeldt dat, indien de verzoeker wenst te worden gehoord, de hoorzitting zal plaatsvinden op 11 december 2012.

3.22. Naar zeggen van de verzoeker, heeft hij op 15 november 2012 kennis gekregen van het voornemen van de burgemeester om de voorlopige schorsing van 24 juli 2012 te verlengen met vier maanden en van het feit dat een hoorzitting zou plaatsvinden op 20 november 2012.

De verzoeker vraagt bij monde van zijn tuchtverdediger om uitstel van de hoorzitting, teneinde een nuttig verweer te kunnen voeren. Hij stelt dat hij pas op vrijdag 16 november 2012 het dossier heeft kunnen inkijken, zodat er te weinig voorbereidingstijd rest om de hoorzitting, gepland op dinsdagmorgen 20 november 2012 om 08.00 uur, voor te bereiden.

De burgemeester weigert het gevraagde uitstel, “gelet op de datum waarop de huidige voorlopige schorsing bij ordemaatregel ten einde loopt”.

Op de hoorzitting leggen verzoekers verdedigers een pleitnota neer waarin zij de burgemeester wraken wegens vooringenomenheid en waarin zij argumenteren dat verzoekers rechten van verdediging werden miskend doordat hij onvoldoende tijd kreeg om zijn verweer voor te bereiden.

3.23. Op 27 november 2012 beslist de burgemeester om de voorlopige schorsing van de verzoeker, zonder inhouding van wedde, te verlengen met vier maanden.

Dit is de bestreden beslissing.

Ze is in het bijzonder gesteund op de volgende motieven:

“2. Uiteenzetting van de feiten en motivering van de beslissing

Bij aangetekend schrijven d.d. 13.11.2012, aan hem ter kennis gebracht op 13.11.2012 en 14.11.2012, heeft mijn ambt aan XXXX meegedeeld voornemens te zijn om de beslissing van voorlopige schorsing voor een duur van 4 maanden zonder inhouding van wedde, genomen d.d. 24.07.2012, en aan hem bij aangetekend schrijven d.d. 24.07.2012 en 25.07.2012 ter kennis gebracht, te verlengen, eveneens voor een duur van 4 maanden.

De motivering van dit voorstel luidde als volgt:

Aangezien mijn ambt bij schrijven van de Procureur des Konings van Mechelen d.d. 21 mei 2012 in kennis werd gesteld van het volgende:

[...]

Aangezien mijn ambt bij schrijven van de Procureur des Konings van Mechelen d.d. 25 mei 2012 in kennis werd gesteld van het volgende:

[...]

Aangezien mijn ambt onder meer bij schrijven d.d. 30 oktober 2012 bij de Procureur des Konings te Mechelen informeerde naar de stand van zaken met betrekking tot de opsporingsonderzoeken waarvan melding werd gemaakt in de brieven van de Procureur des Konings te Mechelen aan mijn ambt d.d. 21 mei 2012 en 25 mei 2012.

Aangezien mijn ambt bij schrijven van 31 oktober 2012, een inleidend verslag ter kennis gebracht heeft aan XXXX bij aangetekend schrijven d.d. 5 november 2012 en 6 november 2012 dat betrekking heeft op mogelijke

tuchtvergrijpen, met name het laten heractiveren van een dienst-SIM-kaart voor het nummer [...] en de weigering om korpsmateriaal van de lokale politie Mechelen in te leveren.

Art. 59 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten bepaalt dat onverminderd andere ordemaatregelen die o.m. ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, de burgemeester het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig kan schorsen.

Mijn ambt is de mening toegedaan dat de voorwaarden om toepassing te maken van deze bepaling vervuld zijn:

Uit de brieven d.d. 21 mei 2012 en 25 mei 2012 blijkt dat er nog steeds verschillende opsporingsonderzoeken lastens XXXX lopen.

Uit de kennisgeving van het inleidend verslag d.d. 31 oktober 2012, aan XXXX ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven d.d. 5 november 2012 en 6 november 2012 blijkt dat er ook een tuchtprocedure loopt.

Aldus is voldaan aan de eerste voorwaarde, aangeduid in hogervermelde wet van 13 mei 1999.

Mijn ambt is bovendien de mening toegedaan dat de verdere aanwezigheid van XXXX nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst.

XXXX wordt van volgende misdrijven verdacht:

- misdrijven tegen de vertrouwelijkheid, integriteit en beschikbaarheid van de informaticasystemen en van de gegevens die door middel daarvan worden opgeslagen, verwerkt of overgedragen,
- misbruik van vertrouwen,
- valsheid in geschriften,
- schending van het briefgeheim en de privacy,
- misbruik van vertrouwen en oplichting.

XXXX wordt van volgende tuchtvergrijpen verdacht:

- inbreuk op artikel 3 van de wet van 13 mei 1999,
- inbreuk op artikel 132 WGP,
- inbreuk op de artikelen 15, 16, 27 en 42 van de Deontologische Code van de politiediensten zoals vastgesteld door het K.B. van 10 mei 2006.

De misdrijven en tuchtvergrijpen, waarvan XXXX wordt verdacht, zijn zeer ernstig.

Indien deze misdrijven en tuchtvergrijpen in hoofde van XXXX worden bewezen, zijn zij van aard om ieder verder vertrouwen in zijn verder functioneren als medewerker van de lokale politie, zoniet uit te sluiten, dan in ieder geval ernstig te hypothekeren, en dit zowel vanwege de korpsleiding en de andere medewerkers van de lokale politie, vanwege de gerechtelijke overheid, vanwege derden, als vanwege de bestuurlijke overheid en mijn ambt in het bijzonder. Bovendien dient vastgesteld te worden dat ook de Procureur des Konings te Mechelen zich in haar schrijven d.d. 25 mei 2012 aansluit bij deze visie. Hierdoor is het, gelet op de actuele stand van de hogervermelde opsporingsonderzoeken dan ook onmogelijk [...] in [om] het even welke functie werkzaam te zijn binnen het korps.

Iedereen, die bij de lokale politie werkzaam is, moet onkreukbaar zijn. Hij moet als het ware boven iedere verdenking staan. Het vertrouwen, dat de bevolking in de lokale politie moet kunnen stellen, wordt ernstig aangetast wanneer een medewerker van de politie het voorwerp uitmaakt van verschillende opsporingsonderzoeken en een tuchtprocedure, die verschillende ernstige misdrijven en tuchtvergrijpen betreffen.

Dit is nog meer zo wanneer, zoals *in casu*, deze onderzoeken en deze tuchtprocedure gevoerd wordt naar een commissaris van politie die een hogere functie bekleedt en die een voorbeeldfunctie heeft.

Deze positie brengt met zich dat het niet denkbeeldig is dat XXXX collega's en in het bijzonder ondergeschikten zou beïnvloeden om op deze wijze ook de opsporingsonderzoeken te beïnvloeden.

Alle misdrijven en tuchtvergrijpen, waarover de opsporingsonderzoeken en de tuchtprocedure lopen, betreffen feiten die XXXX begaan zou hebben naar aanleiding van en/of in het kader van de uitoefening van zijn functie. Zijn verder functioneren bij de lokale politie komt derhalve als niet aangewezen voor, zolang deze onderzoeken aan de gang zijn, gelet op het ontbreken van ieder vertrouwen in de correcte uitoefening van zijn beroep.

Ook de gerechtelijke autoriteiten hebben te kennen gegeven, zoals hierboven werd vermeld, dat zij *hic et nunc* geen vertrouwen in XXXX kunnen hebben en stellen dat [het] in het belang van het verder onderzoek en gelet op de ernst van de feiten aangewezen is dat aan XXXX de toegang tot alle politielokalen wordt ontzegd zodat XXXX niet in de mogelijkheid wordt gesteld om zijn collega's en ondergeschikten te beïnvloeden wat het lopende onderzoek betreft.

Derhalve is mijn ambt de mening toegedaan dat de verdere aanwezigheid van XXXX bij de lokale politie de goede werking van deze dienst kan schaden, zodat moet worden geoordeeld dat ook nog steeds is voldaan aan de tweede voorwaarde, aangeduid in de wet van 13 mei 1999.

[...]

Ik overweeg daarbij nog het volgende.

Het is gebleken dat er lastens XXXX ook een tuchtprocedure loopt. Het inleidend verslag d.d. 31.10.2012 werd bij aangetekende brieven d.d. 5.11.2012 en 6.11.2012 ter kennis van XXXX gebracht.

Dit gegeven bestond niet op het ogenblik van de beslissing d.d. 24.07.2012.

Mijn ambt dringt geregeld bij de Procureur des Konings aan om nadere inlichtingen te bekomen m.b.t. de stand van het opsporingsonderzoek. Dit gebeurde o.m. nog op 30.10.2012.

Aan mijn ambt werden door de Procureur des Konings geen gegevens verstrekt waaruit blijkt dat dit dossier enige evolutie heeft gekend.

Derhalve meen ik en terzake verwijs ik naar het arrest van de Raad van State nr. 217.609 d.d. 31.01.2012 waarin werd geoordeeld dat de motivering van een vorige beslissing kan worden hernomen indien er zich geen belangrijke wijzigingen in de situatie hebben voorgedaan.

In casu hebben er zich geen belangrijke wijzigingen voorgedaan die mij ertoe zouden nopen hetzij een andere beslissing te treffen, hetzij nieuwe motieven aan te voeren”.

Deze beslissing wordt met aangetekende brieven van 27 en 28 november 2012 aan de verzoeker ter kennis gebracht.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

A. Ernst van de middelen

Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. De verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 59 van de tuchtwet, evenals van “de beginselen van behoorlijk bestuur”, de formele en de materiële motiveringsplicht.

6. In een eerste onderdeel van dit middel stelt de verzoeker dat de voorlopige schorsing niet werd opgelegd in het belang van de dienst, zodat één van de in artikel 59 van de tuchtwet gestelde voorwaarden voor het opleggen van een voorlopige schorsing niet is vervuld.

De verzoeker argumenteert vooreerst dat de motieven van de bestreden beslissing gesteund zijn op een brief van de procureur des Konings van 25 mei 2012, waarin de hangende klachten tegen de verzoeker zijn weergegeven: (1) aan de verzoeker wordt verweten zich op onrechtmatige wijze toegang te hebben verschaft tot vertrouwelijke informatie en dit met de bedoeling de korpsleiding te schaden en/of het politiekorps te destabiliseren, (2) er zijn klachten van de korpschef inzake misbruik van vertrouwen, valsheid in geschriften en schending van het briefgeheim en de privacy en (3) er is een klacht van de korpschef wegens misbruik van vertrouwen en oplichting naar aanleiding van het in bezit houden van de dienst-GSM en het heractiveren van de simkaart.

Volgens de verzoeker maken de feiten die aan de basis liggen van deze klachten geen nieuwe feiten uit. Reeds in een nota van 17 mei 2011 werden aan de burgemeester de feiten meegedeeld die thans hoofdzakelijk aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, namelijk de feiten die de verzoeker verdacht maken van het zich onrechtmatig toegang verschaffen tot vertrouwelijke documenten via het ISLP-systeem. Een eerste concreet gevolg werd hieraan pas

gegeven met een schorsingsbeslissing die inging op 30 juli 2011. Gelet op de tijd die is verstreken tussen de kennisname van de feiten en de reactie daarop van de burgemeester, kunnen ze bezwaarlijk worden aangevoerd als voldoende ernstige motieven om tot een dringende schorsing over te gaan. De “nieuw” aangevoerde feiten zijn dan weer niet nieuwswaardig en derhalve inopportuun en niet voldoende draagkrachtig. Hieruit blijkt volgens de verzoeker genoegzaam dat de voorlopige schorsing niet werd opgelegd in het belang van de dienst.

Voorts bekritiseert de verzoeker het onderzoek naar de waarachtigheid van de ten laste gelegde feiten. Hij stelt dat de ernst van de feiten noodzakelijkerwijze *in concreto* moet worden beoordeeld en dat een simpele verwijzing naar een lopend repressief onderzoek bij het parket en naar een advies van de procureur des Konings niet voldoende is. Bovendien werd de brief van 30 oktober 2012 aan de procureur des Konings waarbij werd geïnformeerd naar de stand van de opsporingsonderzoeken niet beantwoord en heeft de burgemeester niet de nodige onderzoeksdaden gesteld om te kunnen vaststellen dat de omstandigheden van de zaak onveranderd zijn gebleven.

Ten slotte betoogt de verzoeker dat de bestreden beslissing geen beoordeling *in concreto* bevat van het vermeende gevaar van verzoekers aanwezigheid voor de goede werking van de dienst. De rol van de verzoeker ten aanzien van het lokale politiekorps, collega's en ondergeschikten, blijft tot op heden ongedefinieerd doordat de korpschef nalaat om een concrete invulling te geven aan verzoekers ambt. Ingevolge deze onduidelijkheid blijft de verwerende partij bovendien in gebreke een correcte afweging te maken tussen de voorlopige schorsing en minder ingrijpende ordemaatregelen.

7. In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing het subsidiariteitsbeginsel schendt. Hij argumenteert dat een voorlopige schorsing de ultieme remedie en dus strikt noodzakelijk dient te zijn. In dit geval rechtvaardigt de omstandigheid dat hij zich onterechte toegang zou hebben verschaft tot informatiebestanden – wat overigens niet is bewezen –

geenszins de maatregel van voorlopige schorsing, aangezien de individuele toegangsbevoegdheid kan worden beperkt en bovendien ook buiten het ISLP-systeem nuttig politiewerk kan worden verricht. Het motief van de bestreden beslissing dat de verzoeker collega's en ondergeschikten zou kunnen beïnvloeden, is niet geconcretiseerd en kan daarenboven worden verholpen door een eenvoudige overplaatsing. Al evenmin valt te begrijpen – zo stelt de verzoeker – hoe zijn aanwezigheid het onderzoek zou kunnen beïnvloeden, nu alle activiteiten in het ISLP-systeem “gelogd” zijn, zodat de materialiteit van zijn handelingen vaststaat en reeds vaststond lang voor er sprake was van een voorlopige schorsing.

De verzoeker betwist ook dat er sprake zou zijn van onrechtmatig gebruik van korpsmateriaal en aantasting van zijn onkreukbaarheid. Hij heeft immers nooit geweigerd korpsmateriaal in te leveren en het is voor hem onduidelijk wat er van hem nog wordt verwacht op dit vlak, temeer daar het GSM-toestel van de dienst – waarvan het gebruik overigens reeds volledig is uitgesloten – deel uitmaakt van zijn wedde. Het desbetreffende feit kan derhalve de schorsing in het belang van de dienst niet rechtvaardigen. Volgens de verzoeker impliceren noch het opsporingsonderzoek, noch het tuchtonderzoek per definitie dat zijn onkreukbaarheid in het gedrang komt. Nu de bestreden beslissing in belangrijke mate gesteund is op onterechte verwijten, mist ze volgens de verzoeker elke draagkracht en schendt ze de motiveringsplicht.

8. De verzoeker voert in een derde onderdeel van het middel aan dat de formele en de materiële motiveringsplicht zijn miskend en dat er sprake is van onzorgvuldige feitenvinding.

Hij stelt dat de voorlopige schorsing die door de thans bestreden beslissing wordt verlengd, werd gemotiveerd door feiten die hoofdzakelijk dateren van 2011 en reeds eerder het voorwerp uitmaakten van een opsporingsonderzoek of een tuchtprocedure. De feiten die “nieuw” zijn, waren door de overheid al langer gekend. Ze waren het voorwerp van een tuchtprocedure die leidde tot het oordeel van de tuchtraad dat geen straf kon worden opgelegd, of ze zijn niet juist.

Volgens de verzoeker maken het tijdsverloop en het gebrek aan evolutie in de lopende onderzoeken de aantijgingen van de korpschef onwaarschijnlijker en blijft de burgemeester in gebreke als een zorgvuldige overheid de situatie grondig te onderzoeken alvorens een maatregel te nemen. Dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar zou zijn met het belang van de dienst wordt weliswaar gemotiveerd met verwijzing naar vier motieven, maar de werkelijke motieven worden vermeld in de brief van de burgemeester aan de procureur des Konings van 17 april 2012, met name het feit dat verzoekers functie niet meer bestaat enerzijds en de vrees voor polarisatie binnen het korps anderzijds.

9. Wat het eerste middelonderdeel betreft, betwist de verwerende partij vooreerst dat zij laattijdig is opgetreden. Zij wijst erop dat de procureur des Konings bij brieven van 21 en 25 mei 2012 heeft meegedeeld dat er ten laste van de verzoeker aanwijzingen van strafbare feiten waren en dat ten laste van de verzoeker een opsporingsonderzoek aan de gang was. De burgemeester heeft binnen de maand aan de verzoeker laten weten dat hij het voornemen had om hem te schorsen. Overigens is volgens de verwerende partij niet de datum waarop de feiten gepleegd zijn van belang, maar wel de vraag of een opsporingsonderzoek werd opgestart. De omstandigheid dat de procureur geen nadere inlichtingen meer over dat onderzoek heeft meegedeeld, is normaal, aangezien zij dat alleen doet als er nieuwe ontwikkelingen zijn. De motieven van de beslissing van 24 juli 2012 tot voorlopige schorsing bleven dan ook geldig.

Voorts laat de verwerende partij gelden dat de verzoeker tevergeefs aanvoert dat geen onderzoek werd gevoerd naar de ten laste gelegde feiten. Het bewijs ligt voor dat er opsporingsonderzoeken aan de gang zijn en de feiten die er het voorwerp van uitmaken zijn zeer ernstig.

Volgens de verwerende partij werd de goede werking van de dienst bovendien wel degelijk *in concreto* beoordeeld. Dit blijkt uit de volgende elementen: de feiten waarvan de verzoeker wordt verdacht, zijn zeer ernstig; de verzoeker bekleedt een hogere functie; de burger mag van hem een onkreukbaar

gedrag verwachten; de vrees is reëel dat de verzoeker collega's en ondergeschikten beïnvloedt – in dit verband wordt verwezen naar een e-mail van verzoekers echtgenote van 3 mei 2012 aan een collega; de brief van 25 mei 2012 van de procureur des Konings aan de burgemeester stelt bijzonder duidelijk dat het aangewezen is dat de verzoeker geschorst blijft.

10. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel argumenteert de verwerende partij dat een wijziging van verzoekers gebruikersprofiel niet zou kunnen volstaan, aangezien het zich ten onrechte toegang verschaffen tot informatie slechts één van de betichtingen betreft en de andere feiten door een dergelijke wijziging onverlet worden gelaten. Bovendien is het niet juist dat via het toegekende gebruikersprofiel elk document zou mogen worden geraadpleegd: de gebruiker van het ISLP-systeem moet zich bij elke raadpleging afvragen of daaraan een wettelijke taak beantwoordt, zo niet dient hij zich van dit gebruik te onthouden.

11. Wat het derde middelonderdeel betreft, stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing gedetailleerd is gemotiveerd. Ze vermeldt immers dat lastens de verzoeker een opsporingsonderzoek en een tuchtonderzoek aan de gang zijn en ze motiveert *in concreto* waarom verzoekers verdere aanwezigheid het belang van de dienst niet dient, zodat aangetoond is dat de beide voorwaarden van artikel 59 van de tuchtwet voor het opleggen van een voorlopige schorsing vervuld zijn. Alle gegevens die de burgemeester ertoe noopten om de bestreden beslissing te nemen, werden meegedeeld aan de verzoeker, die er zich ook tegen heeft kunnen verweren. De verzoeker argumenteert vruchteloos dat de burgemeester vooringenomen was.

Beoordeling

12. De verzoeker lijkt in de verschillende onderdelen van het middel, tezamen genomen, in essentie aan te voeren dat artikel 59 van de tuchtwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden doordat de bestreden beslissing

niet deugdelijk verantwoordt dat zijn aanwezigheid bij de lokale politie van Mechelen niet verenigbaar is met het belang van de dienst. De feiten waarop de bestreden beslissing is gesteund, zijn “oude” feiten die reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een tuchtprocedure of werden niet concreet onderzocht in het licht van de noodzaak om een voorlopige schorsing op te leggen. De burgemeester heeft niet de nodige onderzoeksdaden gesteld en de loutere verwijzing naar een lopend opsporingsonderzoek is ontoereikend. De betichting dat hij zich ten onrechte toegang zou hebben verschaft tot vertrouwelijke informatiebestanden kan volgens de verzoeker geen regelmatige grondslag verlenen aan zijn voorlopige schorsing aangezien de toegangsbevoegdheid tot informatie kan worden beperkt en ook buiten het ISLP-systeem nuttig politiewerk kan worden verricht.

13. Artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet luidt als volgt:

“Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de Minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig schorsen”.

Krachtens de materiële motiveringsplicht dient elke administratieve beslissing te worden gedragen door motieven die in feite juist en in rechte aanvaardbaar zijn.

14. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat tegen de verzoeker drie opsporingsonderzoeken en een tuchtprocedure aan de gang zijn:

- een opsporingsonderzoek naar het zich ten onrechte toegang verschaffen tot vertrouwelijke informatie;
- een opsporingsonderzoek naar aanleiding van een klacht wegens misbruik van vertrouwen (niet inleveren van een dienstvoertuig), valsheid in geschriften (vermelden van een foutieve functie in het kader van een sollicitatie) en schending van het briefgeheim en van de privacy (gebruik van herplaatsingsbesluiten van andere personeelsleden in het kader van een

procedure voor de Raad van State);

- een opsporingsonderzoek naar aanleiding van een klacht wegens misbruik van vertrouwen en oplichting (weigering van de teruggave van zijn dienst-GSM en heractivering van de simkaart ondanks blokkering). Voor dezelfde feiten is een tuchtprocedure ingeleid.

De bestreden beslissing noemt de misdrijven en tuchtvergrijpen waarvan de verzoeker wordt verdacht, “zeer ernstig”. Ze vermeldt voorts dat het vertrouwen dat de bevolking in de lokale politie moet kunnen stellen, ernstig wordt aangetast wanneer een medewerker van de politie het voorwerp uitmaakt van verschillende opsporingsonderzoeken en een tuchtonderzoek. Ze wijst erop dat dit des te meer geldt wanneer de medewerker een hoge functie bekleedt die een voorbeeldfunctie is. Volgens de bestreden beslissing is het niet aangewezen dat de verzoeker bij de lokale politie functioneert terwijl dergelijke onderzoeken tegen hem aan de gang zijn, gelet op het ontbreken van ieder vertrouwen in de correcte uitoefening van zijn beroep, hetgeen ook door de gerechtelijke autoriteiten is bevestigd, en het feit dat het niet denkbeeldig is dat de verzoeker collega’s en in het bijzonder ondergeschikten zou beïnvloeden wat de lopende onderzoeken betreft.

15. Er bestaat geen twijfel over dat tegen de verzoeker meerdere opsporingsonderzoeken aan de gang zijn en een tuchtprocedure loopt, zodat alvast aan de eerste in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet gestelde voorwaarde voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel is voldaan.

De vraag rijst of ook aan de tweede voorwaarde is voldaan, met andere woorden of genoegzaam is aangetoond dat de aanwezigheid van de verzoeker bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst.

16. Voor zover de bestreden beslissing de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de verzoeker met het belang van de dienst afleidt uit het opsporingsonderzoek dat aan de gang is met betrekking tot het feit dat de verzoeker zich ten onrechte toegang zou hebben verschaft tot vertrouwelijke

informatie, dient in herinnering te worden gebracht dat de Raad van State in zijn arrest nr. 218.772 van 29 maart 2012 met betrekking tot dezelfde problematiek ten aanzien van de verwerende partij het volgende heeft overwogen:

“Een preventieve schorsing heeft als enig doel de goede werking van de dienst te verzekeren. Het onderzoek van de aangelegenheid door het bestuur moet daarop gefocust zijn: de verwijdering uit de dienst is slechts mogelijk wanneer het bestuur redenen heeft om aan te nemen dat de aanwezigheid van de verzoeker in de dienst, wegens de feiten waarvan zij op dat ogenblik kennis heeft, de goede werking zou verstoren. De bewijslast rust volledig op het bestuur. Dit geldt ook voor de verlenging van de preventieve schorsing: tot een verlenging kan slechts regelmatig beslist worden wanneer het bestuur na verloop van [...] maanden en rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die het op basis van een eigen onderzoek kan verkrijgen, nog altijd op goede gronden kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de ambtenaar buiten de dienst blijft. Slaagt het bestuur daar niet in, dan geldt de gewone regel dat de betrokkene zijn plaats in de dienst herneemt, desgevallend in een andere functie. Met andere woorden: het bestuur moet er blijk van geven waarom de feiten op grond waarvan de eerste schorsing werd uitgesproken nog steeds in aanmerking kunnen genomen worden en het moet ook verduidelijken waarom het belang van de dienst zich nog altijd verzet tegen de terugkeer van de ambtenaar. Het bestuur kan zich niet verschuilen achter het opstarten van een opsporingsonderzoek om zelf – met de mogelijkheden waarover [het] beschikt – geen actuele beoordeling te hoeven maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van de betrokkene binnen de dienst”.

De Raad van State bevestigt deze overwegingen voor de voorliggende zaak.

In dit geval dient te worden vastgesteld dat de verzoeker op grond van het aan de gang zijn van het opsporingsonderzoek reeds gedurende één jaar en vier maanden ononderbroken voorlopig geschorst is gebleven. Het laatste dat het bestuur over dat opsporingsonderzoek heeft vernomen, is vervat in een brief van 25 mei 2012 van de procureur des Konings te Mechelen aan de burgemeester. In die brief is gesteld dat een nieuwe opdracht is gegeven “omdat er ernstige aanwijzingen zijn dat er een systematiek is in het optreden van [de verzoeker] in het zich onrechtmatig toegang verschaffen tot vertrouwelijke informatie [...] en dit met de bedoeling om de korpsleiding van de politiezone te schaden en/of het politiekorps te destabiliseren”. Weliswaar heeft de raadsman van

de verwerende partij met een brief van 30 oktober 2012 bij de procureur des Konings nog geïnformeerd naar de stand van het opsporingsonderzoek, maar die brief is klaarblijkelijk niet beantwoord. De verwerende partij heeft bij het uitblijven van een antwoord niet aangedrongen op nadere informatie, niettegenstaande zij daartoe nog de gelegenheid had – de voorlopige schorsing die diende te worden verlengd, verstreek pas een maand later op 30 november 2012 en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de procureur des Konings op zeer korte termijn inlichtingen kan verstrekken. Zij heeft evenwel zich ermee vergenoegd in de bestreden beslissing aan te nemen dat de toestand niet in belangrijke mate is gewijzigd.

Zoals de Raad van State in zijn zo-even vermelde arrest heeft overwogen, kan het bestuur zich niet verschuilen achter een opsporingsonderzoek om zelf – met de mogelijkheden waarover het beschikt – geen actuele beoordeling te hoeven maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van de betrokkene binnen de dienst. In de huidige stand van de rechtspleging neemt de Raad van State dan ook aan dat de verwerende partij in dit geval is tekortgeschoten door zelf met betrekking tot de gekende gegevens geen nader onderzoek te voeren en de bevindingen van een dergelijk onderzoek niet te beoordelen in het licht van de te nemen beslissing.

Dit klemmt des te meer nu de verzoeker niet ten onrechte erop wijst dat de kwestieuze betichting betrekking heeft op een functie die hij niet meer uitoefent, gelet op de eerder door de Raad bevolen schorsingen van de beslissingen betreffende zijn herplaatsing. Voorts betwist de verwerende partij niet dat, zoals de verzoeker laat gelden, de toegang tot vertrouwelijke informatie kan worden beperkt en dat ook buiten het ISLP-systeem nuttig politiewerk kan worden verricht. Ten slotte kan – zonder dat de verwerende partij daarover duidelijke gegevens verstrekt en mede gelet op de inmiddels verstreken voorlopige schorsing van één jaar en vier maanden – moeilijk worden ingezien hoe de verzoeker het onderzoek nog zou kunnen bemoeilijken of dwarsbomen. De stelling van de verwerende partij in dit verband is dan ook niet meer dan een blote bewering.

De enkele omstandigheid dat het voormelde opsporingsonderzoek tegen de verzoeker wordt gevoerd, kan voorzeker het vertrouwen dat door collega's en derden in hem wordt gesteld, aan het wankelen brengen – alleen een definitieve strafrechtelijke en, desgevallend, tuchtrechtelijke uitspraak lijken daaraan te kunnen remediëren – maar dit verantwoordt op zich nog niet dat verzoekers verwijdering uit de dienst na de inmiddels verstreken voorlopige schorsing nog steeds nodig is ter vrijwaring van het belang van de dienst.

17. Voor zover de bestreden beslissing de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de verzoeker met het belang van de dienst afleidt uit het opsporingsonderzoek dat aan de gang is met betrekking tot een klacht wegens misbruik van vertrouwen (niet inleveren van een dienstvoertuig), valsheid in geschriften (vermelden van een foutieve functie in het kader van een sollicitatie) en schending van het briefgeheim en van de privacy (overmaken van herplaatstingsbesluiten van personeelsleden in het kader van een procedure voor de Raad van State), moet worden opgemerkt dat de feiten die aan dat onderzoek ten grondslag liggen, reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een tuchtprocedure tegen de verzoeker die evenwel zonder gevolg werd geklasseerd, zodat niet kan worden ingezien hoe deze feiten nog rechtsgeldig de ordemaatregel van voorlopige schorsing zouden kunnen verantwoorden, die per definitie een “voorlopige” maatregel lijkt in afwachting van de tuchtrechtelijke beoordeling van de zaak.

18. Voor zover de bestreden beslissing de onverenigbaarheid van de aanwezigheid van de verzoeker met het belang van de dienst afleidt uit het opsporingsonderzoek dat aan de gang is met betrekking tot een klacht wegens misbruik van vertrouwen en oplichting (weigering van de teruggave van zijn dienst-GSM en heractivering simkaart ondanks blokkering), stelt de Raad van State vast dat de burgemeester in een inleidend tuchtverslag aan de verzoeker zijn voornemen kenbaar heeft gemaakt om voor het feit dat aan dit opsporingsonderzoek ten grondslag ligt, evenals voor “feiten die betrekking hebben op de inlevering van korpsmaterieel”, de zware tuchtstraf van de schorsing

voor een duur van drie maanden op te leggen. De Raad van State ziet in redelijkheid niet in, en de bestreden beslissing brengt dienaangaande geen enkel concreet gegeven aan, hoe het voormelde feit zou kunnen verantwoorden dat de verzoeker alsnog uit de dienst verwijderd blijft.

19. Uit wat voorafgaat volgt dat aan de bestreden beslissing geen rechtens aanvaardbare verantwoording ten grondslag ligt en dat de drie onderdelen van het eerste middel ernstig zijn in zoverre ze de schending aanvoeren van artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet en van de materiële motiveringsplicht.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

20. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing beoogt zijn reputatie te beschadigen ten aanzien van de overige leden van het korps en de gerechtelijke instanties waarmee hij professioneel steeds goede contacten heeft onderhouden. Volgens hem heeft de overheid malafide bedoelingen. Als verkapte tuchtstraf zal de maatregel door derden worden geïnterpreteerd als een bewijs van een ernstige tekortkoming en zal hij de eer en de reputatie van de verzoeker onherstelbaar beschadigen. Indien de nietigverklaring moet worden afgewacht, dan dreigt de huidige situatie zich te consolideren en zullen de beschreven nadelen zich onherstelbaar voltrekken.

De verzoeker stelt voorts dat de Raad van State een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel aanneemt in hoofde van een personeelslid dat het voorwerp uitmaakt van een preventieve schorsing, in tegenstelling tot een collega die van gelijkaardige feiten wordt beschuldigd, maar geen voorwerp uitmaakt van een ordemaatregel. De verzoeker wijst op de herhaalde pogingen om hem van zijn dienst weg te houden, terwijl ten aanzien van de korpschef kennelijk geen enkele maatregel wordt getroffen, niettegenstaande deze laatste eveneens wordt verdacht van ernstige feiten inzake de miskenning van het beroepsgeheim en de

deontologische plichten. Dit versterkt de perceptie van de omgeving ten aanzien van de verzoeker, wat een risico op ernstige en moeilijk te herstellen schade aan verzoekers eer en reputatie met zich meebrengt. Dit alles hypothekeert volgens de verzoeker ook zijn carrièrekansen en kansen bij sollicitaties voor andere functies. Minstens zullen potentiële werkgevers achterliggende oorzaken vermoeden en niet het risico willen lopen een “probleemmedewerker” in huis te halen.

Ten slotte heeft de genomen maatregel volgens de verzoeker een bijzonder ernstige impact op zijn gezinsleven. Zijn vrouw is ernstig en langdurig ziek, het stabiele en betrouwbare vaderbeeld ten aanzien van zijn adolescente zonen wordt aangetast en zijn gezin gaat momenteel door een diep dal, gaat gebukt onder de dreiging van een onzekere toekomst en een ontslag. De maatregel van de voorlopige schorsing wordt immers slechts opgelegd wanneer de zwaarste tuchtstraffen worden overwogen.

Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State besluit de verzoeker dat de voormelde concrete en bijzondere omstandigheden een onmiddellijk optreden van de Raad van State verantwoorden, temeer nu de bestreden beslissing overkomt als een blijk van vernedering, afkeuring of minachting. Hij betoogt dat de overwegingen uit het arrest nr. 218.772 van 29 maart 2012 van de Raad van State te dezen ook van toepassing zijn en dat zijn grieven ernstig zijn en niet kunnen worden hersteld na de tussenkomst van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing.

21. De verwerende partij antwoordt dat de voorlopige schorsing een maatregel is van niet-tuchtrechtelijke aard die aan de verzoeker geen materieel of moreel nadeel berokkent dat niet naar behoren kan worden hersteld door een vernietigingsarrest. De argumenten die de verzoeker aanbrengt om het tegendeel aan te tonen, kunnen volgens de verwerende partij niet worden bijgevalen. De burgemeester heeft met de bestreden beslissing geen malafide bedoelingen, maar streeft slechts de goede werking van de dienst na. De bestreden beslissing houdt ook geen verkapte tuchtstraf in. De burgemeester respecteert het vermoeden van

onschuld. Indien derden de maatregel onjuist beoordelen dan is dat geen nadeel dat rechtstreeks uit de bestreden beslissing voortvloeit. Volgens de verwerende partij maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de burgemeester met twee maten en twee gewichten meet. Laatstgenoemde houdt zich rigoureuus en consequent aan de wettelijke voorwaarden. De omstandigheid dat familieleden de genomen beslissing als een straf ervaren, laat niet toe te stellen dat ze ernstig nadelig zou zijn. De verwerende partij betwist ten slotte dat de gevolgen van de voorlopige schorsing niet kunnen worden hersteld door een latere vernietiging en zij stelt dat de overwegingen van het arrest nr. 218.772 van 29 maart 2012 van de Raad van State te dezen niet zonder meer van toepassing zijn.

Beoordeling

22. Zoals in zijn arrest nr. 218.772 van 29 maart 2012, heeft de Raad van State ook in de voorliggende zaak oog voor het feit dat de verwerende partij met de bestreden beslissing uitdrukkelijk bevestigt dat, wegens de feiten waarover een opsporingsonderzoek en een tuchtprocedure lopen, de verzoeker niet binnen de dienst kan worden gehouden. De verwerende partij argumenteert immers in de bestreden beslissing dat de betrokken misdrijven en tuchtvergrijpen, indien zij worden bewezen, “van aard [zijn] om ieder verder vertrouwen in [verzoekers] verder functioneren als medewerker van de lokale politie, zoniet uit te sluiten, dan in ieder geval ernstig te hypothekeren”, zodat het “onmogelijk [is] [...] in [om] het even welke functie werkzaam te zijn binnen het korps”. Op het eerste gezicht kan de bestreden beslissing aldus bij derden de indruk wekken dat de verzoeker een zeer ernstige misstap heeft begaan. Dit is des te meer het geval nu verzoekers voorlopige schorsing, die reeds één jaar en vier maanden aansleept, nogmaals met vier maanden wordt verlengd. Het is dan ook redelijk om het ernstige karakter van het hiervóór besproken middel bij de beoordeling te betrekken en de verzoeker, wegens het moreel nadeel en de reputatieschade die hij ondergaat, niet langer dan strikt nodig te laten wachten op een definitieve uitspraak over zijn middelen.

23. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangenomen.

C. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

24. De verzoeker laat gelden dat enkel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hem kan behoeden voor het omschreven moeilijk te herstellen ernstig nadeel, aangezien – zoals is gebleken uit het arrest nr. 220.696 van 24 september 2012 – over een gewone vordering tot schorsing slechts uitspraak kan worden gedaan wanneer de termijn van de voorlopige schorsing of de verlenging ervan reeds is verstreken.

25. De verwerende partij antwoordt dat de verzoeker niet in een afzonderlijke rubriek van zijn verzoekschrift een verantwoording geeft voor de gevolgde procedure van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Voorts wijst zij erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderingsprocedure is waarop slechts een beroep kan worden gedaan indien de verzoeker aantoont dat de gewone schorsingsprocedure het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan afwenden. In dit geval is de bestreden beslissing een verlenging van de voorlopige schorsing die aan de verzoeker werd opgelegd bij beslissing van de burgemeester van 24 juli 2012 en die door de verzoeker pas bijna twee maanden later met een gewone vordering tot schorsing werd bestreden, zodat op het ogenblik van de uitspraak daarover de termijn van de (initiële) voorlopige schorsing zal zijn verstreken. De verzoeker dreigt aldus geen belang meer te hebben bij die vordering tot schorsing. De Raad van State heeft reeds in die zin geoordeeld in zijn arrest nr. 220.696 van 24 september 2012. Volgens de verwerende partij heeft de verzoeker twee keer niet diligent gehandeld en maakt hij daarom nu gebruik van de

uitzonderingsprocedure van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die daarvoor evenwel niet bedoeld is.

Beoordeling

26. De bestreden beslissing werd genomen op 27 november 2012 en werd aan de verzoeker met een aangetekende brief van dezelfde datum ter kennis gebracht. Op 4 december 2012 heeft de verzoeker de voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld. Hij heeft derhalve voldoende diligent gehandeld.

Weliswaar niet in een afzonderlijke rubriek van zijn verzoekschrift, maar wel voldoende duidelijk voor elke lezer van dat verzoekschrift, zet de verzoeker uiteen waarom hij beroep doet op de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Hij roept dienaangaande terecht in dat de toepassing van de gewone schorsingsprocedure ertoe kan leiden dat de uitspraak pas volgt nadat de termijn van de verlenging van de voorlopige schorsing verstreken is, zoals reeds is gebleken in de zaak waarover het arrest nr. 220.696 van 24 september 2012 ten aanzien van de verzoeker uitspraak heeft gedaan.

27. De vordering voldoet aan de vereiste hoogdringendheid.

28. Uit wat voorafgaat volgt dat alle in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalde voorwaarden voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vervuld zijn.

V. Anonimisering

29. De verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

- 1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 27 november 2012 waarbij de voorlopige schorsing van XXXX, zonder inhouding van wedde, met vier maanden wordt verlengd.**
- 2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.**
- 3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoeker weggelaten.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 december 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche